

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 5

1/2013

Záruby v pozadí veterné elektrárne Rozbeh

Netopiere 2012

V sobotu 15.decembra boli členovia Regionálneho tramského združenia – Pezinok v jednej starej banskej štôlni v Malých Karpatoch nad Pezinkom počítať zimujúce netopiere. Tento krát prišli Krivý, Lewis, Brko,

Danka, Cvrko, malý Peťko a Rendy. V štôlni kúsok od vchodu sme najskôr našli niekoľko kusov zimujúcej mory pivničnej (*Scoliopteryx libathrix*). Hlbšie v najširšej časti boli v dvoch vývrtoch schované uchane čierne (*Barbastella barbastella*) – tento rok sa tu znova objavili po dlhšom čase, a vzadu boli dva kusy podkovára krpatého (*Rhinolophus hipposideros*). Okrem toho, že tu zimujú netopiere je táto baňa zaujímavá aj svojou kvapľovou výzdobou – nachádzajú sa tu limonitové stalaktity a aj stalagmity, ktoré každý rok o niečo narastú. V osemdesiatych a deväťdesiatych rokoch minulého storočia tu bývalo okolo 40 kusov netopierov a dokonca aj malé kolónie podkovárov. No teraz počet zimujúcich netopierov v tejto štôlni každý rok klesá. V roku 2007 tu bolo 21 kusov a tento rok už len 4 kusy. Príčinou môže byť aj ich časté vyrušovanie. Našli sme totiž v štôlni vypálené kahance a plastové fľaše upravené na fajčenie marišky.

Vonku pred štôľňou sme si spravili spoločnú fotku a presunuli sme sa ešte na Blatinu, aby sme si ju pozreli v bielom šate. Na zasneženej lúke boli stopy po diviakoch či inej lesnej zveri a zima čarovala aj na potoku, ktorý čiastočne pokryla snehom a ľadom.

Rendy.

Foto na str. 2.: Lewis

1. - uchaňa čierna (*Barbastella barbastella*),
- 2,3. - podkovár krpatý (*Rhinolophus hipposideros*),
4. - takmer vyschnuté jazierko na dne štôly,
5. - päťoro párov očí, ktoré kontrolovalo každú skulinu, trhliny a pozostatky banských návrtov, no viac sme netopierov nenašli,
- 6,7,8 - dlhodobé suchá z predchádzajúcich rokov sa preukázali tým, že už tohto roku, že výzdoba bola takmer vyschnutá,

9. - jedna z výdrev zo zachovaných pozostatkov banského diela.

10,11. - pozostatky diela feťákov, ako odkaz pre budúce generácie pre, ktoré pravdepodobne opúšťajú netopiere toto zimovisko.

Tradíciou sa stalo navštevovať staré banské diela cez víkend okolo Lucie tj, 13 decembra. Prvé sčítania sa začali robiť po banských dielach v druhej polovici sedemdesiatych rokoch vtedy sme v troch ešte prístupných banských dielach a úzkej krasovej diere v malom lome napočítali takmer 100. ks netopierov skoro všetkých druhov. Koncom deväťdesiatych rokov po ukončení ťažby v Rudných baniach boli vchody umelo zavalené, v ktorých možno zostali aj netopiere. Tie ktoré zostali boli často navštevované hľadačmi kermezitových krištáľov, o pár rokov neskôr tiež zavalené. Tým netopiere prišli o mnohé zimoviská. Spomínam si na jednu kolóniu netopierov, ktorú sme objavili (1998) podľa množstva trusu pri požiarnej kontrole na povale objektu zámku medzi klenbami a povalovými stropmi nad nevykurovanými časťami, kde nielen zimovalo, ale celý rok aj žilo okolo 70 ks. Rekonštrukčné práce v priestoroch zámku ich donútili opustiť tiché priestory. Tohoročné prognózy pred vstupom do starého banského diela boli veľmi optimistické, no sklamanie nastalo až keď sme štólu prešli celú a vyšli na denné svetlo. Ešte pred pár rokmi sme našli zimovať päť druhov netopierov tento rok už len dva a to len 4 kusy, aj mory pivničnej sme našli len zopár či príčinou je veľké sucho alebo vyššia teplota, ktorá oproti minulému roku bola vyššia o tri stupne (14° C), alebo im začalo vadieť zahúlené prostredie z marišky podľa odkazov, ktoré tam zanechali feťáci pre budúce generácie.

Rozišli sme sa smutný, prognóza na sčítanie netopierov o rok je taká, že už asi nenájdeme žiadne netopiere.

Lewis

ROZLÚČILI SME SA S KAMARÁTMI!

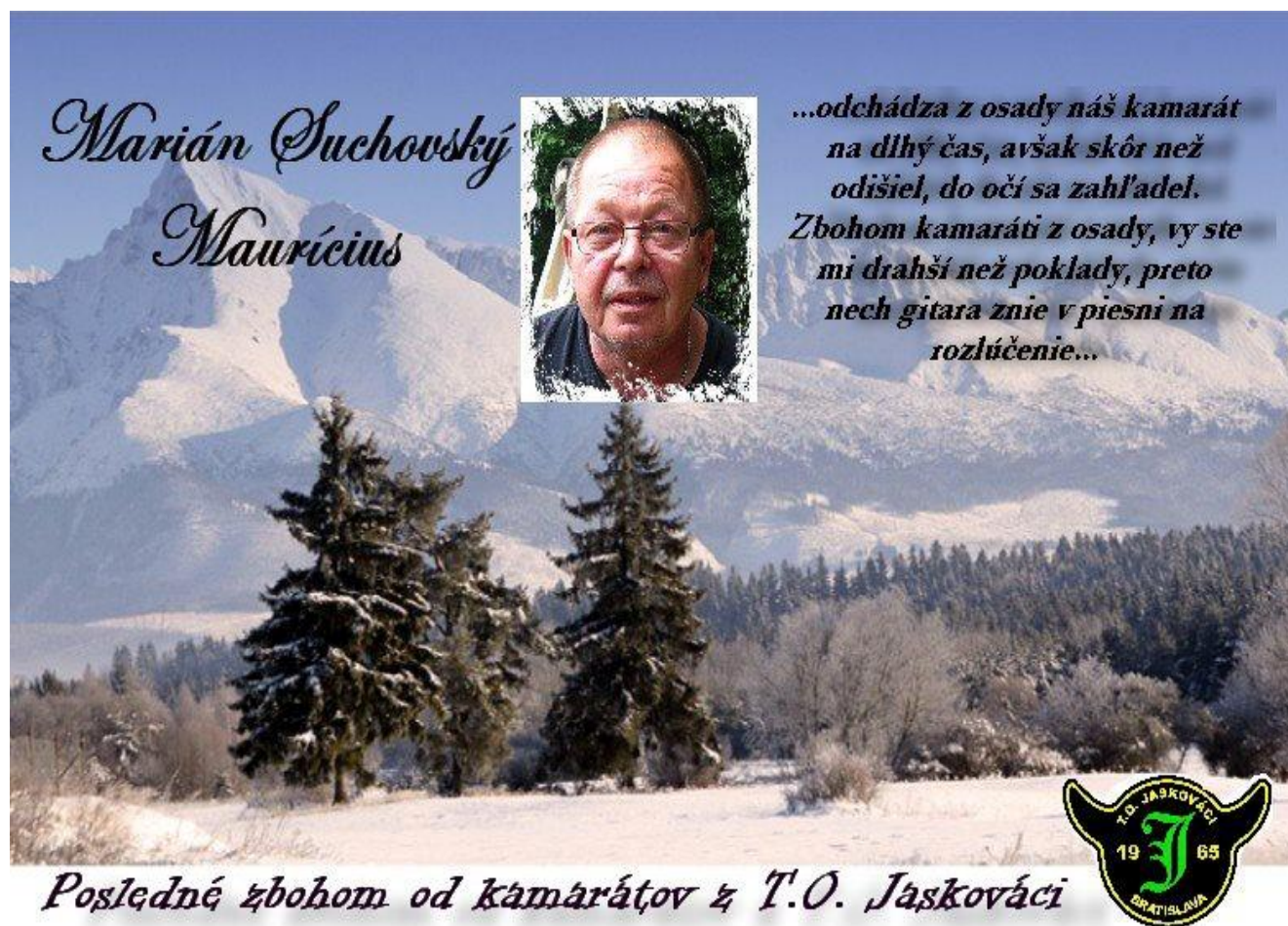

Na posledný vander 21. novembra odišiel kamarát „**Taši**“ **Vladimír Stromko**. Rozlúčili sme sa s nim 26. novembra 2012 na cintoríne v Čáčove piesňou „Do osady prišla dívka“

V nedožitých 82 rokoch nás opustil kamarát „**Špáratko**“ **Vladimír Rózner** z osady Eldorádo, výborný mandolinista, hrával aj s osadou Cansas a na reálke v 130 člennom súbore profesora Halásza, otca Tonyho Lovca. (Prvým

spevákom tam bol Jokes z Floridy.) Trampi ho volali **Šparátko** alebo tiež **Syreček**. V bratislavskom krematóriu ho rodina a početní kamaráti odprevadili 23. januára o 11:00 hod. Rozlúčiť sa prišli kamaráti z TO. Eldorado, šerif Stanley, najstarší osadník Joel, Čarli s Kavkou, ktorí mu spolu s Flekošom a Tonym Lovcom zahrali pesničku na rozlúčku. Za Trampclub sa prišiel rozlúčiť šerif Džipo. *Čarli*

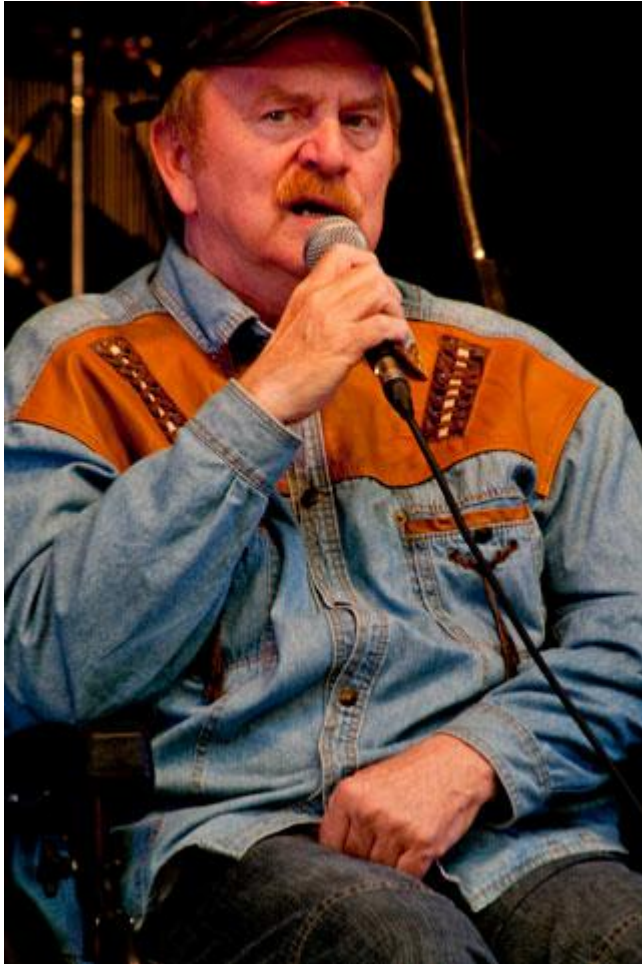
Kamarát „**Aňuš**“- **Róbert Ondruška** odišiel na posledný vander 12. januára. Bol zakladajúcim členom osady Úsvit z Petržalky. Rozlúčiť sa s ním na petržalskom cintoríne prišla osada a kamaráti z bratislavských osád. Na rozlúčku mu zahral a zaspieval kamarát Cipo *Miki*

Na posledný vander odišiel „Fešák“ Jindřich Šťáhlavský, spevák so zamatovým hlasom!

V utorok 5. februára nás navždy opustil po ťažkej chorobe veku nedožitých 68 rokov a na posledný vander do nebeských prérií odišiel, moderátor rádia bývalý

spíkr a reportér ČR, legendárny spevák a člen skupiny Fešáci – Jindřich

Šťáhlavský, ktorý nenapodobiteľným hlasom naspieval mnohé trúchlivé - smutné piesne ako „Jaro, Pojedou, Dívka z Montány či Ohio.

Jindro dlhé roky bojoval s ťažkou chorobou. Aj keď bol na invalidnom vozíku kapela aj organizátori ho často pozývali na vystúpenia. Posledným jeho vystúpením za veľkého aplauzu bolo na spomienkovom koncerte 17. decembra pri príležitosti 45. narodenín Fešákov v kultúrnom dome v Ústí nad Labem. Vtedy nikto ani netušil, že to bude jeho posledné. Začínal ako mnohý speváci na Portách. Vystupoval tiež s kapelami Starý Fóry alebo Klid'ánko z Ústí nad Labem. Na country scéne pôsobil takmer 40. rokov

Zdroj Internet

Čeť ich pamiatke!

RIZ Pezinok

Slnečne údolie.

XIV. Pokračovanie

V spomínanej oblasti sa stretávalo viacej osád či už pezinských alebo z okolia. Najviac navštevovali túto lokalitu domáce pezinské osady. Okrem doposiaľ zverejnených aj TO. Tigre, TO. Šelma, TO. Komári, TO. Túlavé levy, TO. Tenesse, TO. Zlatý sup, TO. Veľká medvedica, TO. Skared'áci, TO. Pod dubom, TO. Scarabeus, TO. Severka. (Modra1973), Dobré vzťahy boli aj s osadami na Modre-Piesku (Zochovej chate) tie najznámejšie boli Jarabičky, Medvede, Horský diabli, Teekome, Cherrocke a tiež Julina perníkova chalúpka. Z Bratislavy a okolia to boli najčastejšie Malí bobry, Túlavý blesk, Zubor, Sivý jastrab, Ivanske osady. Z trnavských osady túto lokalitu najčastejšie navštevovali Pardáli, Trapers, Icarilla, Čierny Vampír, samotári Jakub a Mary, Kat, Adam Handlová.

Zriedkavo zavítali aj osady Manitoba od Trenčína, TO. Jazero, Nevada z Košíc, Cariboo z Tešedíkova, Krkavčí údolí z Hraníc. TO. My, a Valaško-Kloboucké osady.

Záujem o zverejňovanie stručnej histórie, je nielen pezinských osád v tejto lokalite Malých Karpát. Nie je však vylúčené, že by sme nezverejňovali aj históriu iných osád. Pokiaľ budeme mať dostatok dostupných materiálov o osadách zvážime aj premenovanie tejto rubriky na iný výstižný názov, ktorý by bol prijateľný pre všetkých kamarátov, ktorí chcú činnosť svojich osád zverejniť v našom občasníku.

Redakcia MO

TÚLAVÉ LEVY - 1972

Píše sa rok 1972 a čerství zelenáči, ktorých poznačila farba zelenej uniformy, ktorú nedávno vyzliekli sa rozhodli založiť si tramskú osadu. Pezinský kasárenský štvorlístok: Džilson, Johnson, Cesto a Haspra už v roku 1969 začali robiť výpady do lesov nad Pezinkom. Sen o voľnom živote sa rýchlo rozplýva, keď dostávajú „Zvadlo“ na zelený vander, o ktorú sa postarala vlasť. Odchodom na vojenčinu partia zaniká. Po návrate z vojenčiny sa dávajú dokopy s novou partiou, ktorá medzi tým v kasárenskej štvrti vznikla a zakladajú tramskú osadu s názvom Túlavé levy. Osadu založili hneď z jari v roku 1972 na Piesku nad Modrou (Zochova chata). Osadné atribúty sú len vyšívaná domovenka na bledozelenom podklade hnedé kontúry leva čiernymi kontúrami v podobe štítu v hornej časti s korunou. Kamaráti Džilson, Cesto, Johnson, Jožo, Miro, Oldo, Varečka a Haspra a Šmikan, Sléпка (zo Šenkvic) si osadný flek našli neďaleko v lese za kúpaliskom. Do roka sa osada rozšírila o kamarátky Blankau, Danu, Jarku a Mirku. V lete 1973 postavili základňu tramskej budy, ktorú zaslúžene budoval hlavne kamarát Sléпка. Ešte v tom istom roku sa im spoločnými silami podarilo do zimy budo dokončiť a dať jej názov podľa svojho hlavného architekta dodnes známou pod názvom Sléпка. Osada postavením budy získala na dlhšiu dobu mala svoje trvalé táborisko odkiaľ podnikala výpravy do okolitých lokalít Malých Karpát. Podnikali aj dlhšie výpravy na priehradu Dubník pri Starej Turej, na Jahodník pri Smoleniciach a do Čachtíc.

Svojské zvyky pri prijímaní nových členov neboli trampom neznáme často krát končili v potoku alebo prinajlepšom dostal nový člen tak nanajvýš hobľa. Medzi zvykmi platilo aj pravidlo, že kto prišiel na flek musel doniesť aj drevo na oheň.

Svoj voľný čas trávili väčšinou na búde. Nie je známe, že by osadníci robili v tej dobe výročný oheň. Spomína sa len spoločný oheň víťania jari s Bobrami. Nevieme však o akých Bobrov vlastne ide. V tej oblasti mali v rokoch 1967 až 1975 osadné fleky aj Teekome, Cherocke, Čierny Medvedi, Guadiana, Severka, Orly, Zornička, Horský diabli a tiež trampí samotári, s ktorými udržiavali priateľské vzťahy.

Smutný osud stihol búdu Slépku v roku 1976 keď ju osadník Šmikan predal za sud piva a ešte toho istého roku pred zimou búda vyhorela. Kto búdu za pivo kúpil a kto ju podpálil nie je známe. Nová, iná neznáma partia na tom fleku postavila novú búdu. Osadný ruch čiastočne utíchol po roku 1978 väčšina osadníkov sa oženila a na tramp začali chodiť jednotlivo najčastejšie na Rybníček pod širák. Pri oslavách na Štefánikovej mohyle na Bradle si Džildon vyslúžil novú prezývku a to „Čalfa“. Osadníci sa už stretávali len ojedinele, skôr už len samotársky na Rybníčku. S kamarátmi z iných osád čo podnietilo vytvoriť spoločenstvo „PTO Rybníček (Priatelja táborového ohňa - Rybníček), Osada Túlavé levy si zachovali tradíciu i naďalej zostali pod osadným zoskupením. Chodili na potluchy a rôzne hudobné festivaly ako Lodenica, Dobrofesty-Bohunice, Blatina 2010 a podobné podujatia.

V máji 2012 sa osada Túlavé levy zúčastnili rozlúčkového stretnutia s kamarátom Pijavicom na Blatine a následné pochodu ku Kapucínskym jamám k najobľúbenejšiemu Pijavicovému miestu.

Šerifom osady je i naďalej Džilson alias Čalfa už v dôchodkovom veku tč. žije a býva v Utekáči

Informácie o osade poskytol Džilson-Čalfa Ľudovít Janošovič spracoval Lewis február 2013

JICARILLA-1963-2008

VII. pokračovanie.

Veľká rieka

Centrálne časť lúky bola v lete obyčajne tak rozpálená, že sa tam nedalo vydržať. Už aj vzhľadom na dotieravé – známe lietadlá – ovädá, čo si nami spestrovali jedálniček z nechutných lajn od biskupických kráv vtedy vo veľkom chovaných v pribratislavských dedinkách. V tých časoch bol dobytok niekedy aj voľne hnaný pokosených pasienkoch a poliach až po samý okraj lužných lesov a veru nezriedka sa stalo, že sa tam zatúlal ochladnúť a honcov s bakul'ou (bez koltov a koní) so psami stálo dosť práce a kriku ich odtiaľ dostať. Takže prvou vecou po príchode na lúku (nebola súčasťou rezervácie) bolo nájsť do okolitých hustých krovín nejaký vhodný náznak vchodu, 30-50 metrov od toku Dunaja. To sa už vedelo, že pri brehoch sa nesmú klásť ohne aby to vraj nemýlilo lodníkov pri pendlovaní hore dolu riekou v noci i nečase. Či sa mohlo v tých časoch v tme plaviť – to snád' vedia už len bývalí lodní kapitáni na penzii. Dnešným lodiam to už moderná navigácia umožňuje, lenže vtedy bolo vtedy a hučalo sa do noci. Trošku aj mi. Lenže najprv bolo treba vysekať ten vchod a to nie rovno, ale

s jednou, či s dvoma (kľúčkami) ohybmi, aby nás nebolo bezprostredne vidieť a oheň bol tak vlastne tienený aj našimi ihlanmi, Prostriedok sa vyčesal bajonetmi, sekerami alebo robenými mačetami podľa vzoru (Oléro) cangasieros, pretože na kubánsku trstinu sa mačety u nás začali vyrábať neskôr. Ako obvykle sa chrastie a liany vytlačili do bokov s 1 až 2 ďalšími východmi a cestičkami do lesa na rôzne účely. Napr. aj na nosenie dreva a pod. Suché sa všetko spálilo aj staré suché lístie sa kontrolovane páľilo kvôli kliešťom. Vyššie nad nami zelené haluze sa nikdy nesmeli strhávať, kvôli akému – takému tieňu. Nikdy sa teda nerobil obrovský oheň aby sa nechytilo aj okolie. To už ďalší nosili väčšie kamene na ohnište, pravda pokiaľ sme robili úplne nový flek a nedali sa doniesť zo starého fleku, teda z dunajského brehu. Nerobili sa diery do pobrežných násypov, ale sa vyberali každý odinakaľ a približne rovnakej (strednej) veľkosti brehu. Dnes by sme ich už po 50-55. rokoch sotva našli a vrátili na pôvodné miesto, Ale to by sa aj tak nenašlo vzhľadom na práce, ktoré sa tam „odohrali“ počas neskoršej výstavby gabčíkovej elektrárni. Štrk sa ťažil tými obrovskými bagrami, (eskavátormi) na viacerých miestach Dunaja, ale práve tu je pre nás ten zbytok (haldy) najviac do očí bijúci. Takéto fleky sme robili každý rok inde, hoc aj o 10-15metrov ďalej, dookola tej panenskej lúky a vždy nám na jar tak zarástol, že sme ho sotva našli, práve pre tie ohniskové kamene. Dokonca sa raz stalo, že po rokoch sme objavili „náš“ starý flek aj s ohniskom a stačilo upratať, je možné že patrilo niekomu inému, tak ďakujeme. Tak sa to praktizovalo dookola hádam aj 20, rokov (1954-1968). Celý rok tam bolo fajn, samozrejme, že okrem kúpania aj keď tam nebol dobrý prístup k vode a žiadna pláž a začiatkom leta býva ešte dosť vysoký stav vody z alpských snehov sme sedávali na brehu a kývali na vodákov, mnohým neznámym aj známym včetně Puba Bezdeka, Bonza, Džona Blondáka, Andyho aj s manželkami, ale na tu diaľku sa nedali všetky rozoznať. Poznali sme ich kánojky a (neskôr ich tümlere) ako, tak pádlovali najmä hore prúdom, veru nebolo im čo závidieť. Pochopiteľne taká trochu menšia závisť predsa len bola, hlavne v tom vekovom skoku (10-30 rokov), keďže oni si už mohli dovoliť kúpu kanoe alebo na kopyte vyrobeného, či iného typu člna s príslušenstvom. Oni už vlastne boli členmi rôznych vodáckych klubov. Asi si nevšimli, že podaktorí kývame so zavretými päťami, ale to zo srandy. Iné bolo keď sa plavila okolo, vtedy vzácne nemecká alebo iná výletná loď s mávajúcimi pasažiermi na poschodových palubách. Tiež sme im mávali na pozdrav a niekedy aj

bez plaviek a oni sa tam s ďalekohľadmi v rukách rehotali, neviem na čom. Ved' dnes je to skoro bežný prejav aj iných svetových veľkých celebrit.

Len veľmi ťažko sa dá spomínať na našu dunajskú divočinu tých čias, teda 50-te, 60-te roky minulého storočia bez toho aby sa nespomenula čo i len jedna príhoda kohokoľvek z nás, na stretnutia s najelegantnejším, majestátnym tvorom tejto slovenskej džungli, jeleňom. Lužnými lesmi, takmer pod terajším hlavným mestom, sa tieto stáda prehánali po oboch brehoch Veľkej rieky až kamsi do zadunajska. I keď druhovo patrí medzi európske a karpatské, hovorilo sa mu aj lužný. To necháme na odborníkov – zoológov, lesníkov, poľovníkov, veterinárov, pytlíakov a obchodníkov z mäsom, kožou, parožím či raticami, aby hodnotili rozdiel medzi vysokohorskou a rovinatou zverinou. Tento náš krásavec sa môže zdať o niečo menší, prípadne tmavší, ale pozor z malej blízkosti si ten rozdiel určite nikto nestihne všimnúť. Už vôbec nie za tmy v rujnom období, kedy stráca plachosť a neráči sa mu len tak ľahko uhnúť z cesty. Tak isto na rozdiel od vrchárskych jeleňov, ktorí majú našu prítomnosť a pach zd'aleka spočítanú, vopred si odkráčajú aj s lankami na protivný svah, odkiaľ si v bezpečí prežívajúc pozorujú votrelcov. Dolu na rovine to celkom tak nejde. V bezvetří alebo pri priaznivom vánku sa v nízkej tráve, alebo na ušliapanom chodníčku dá priblížiť na veľmi malú vzdialenosť a v absolútnej tichosti zveria alebo celé stádo pozorovať pri ich každoročnej jedinečnej povinnosti. Teda až do cvaknutia spúšte fotoaparátu, prípadne u vyvolených nepríjemným zvukom zo železných prístrojov. Ale títo mali svoje stále posedy a na zver si počkali. Každý šuchot, prasknutie konárika, zakopnutie o kameň nás pripravilo o prírodné divadlo a zážitok. Preto sme sa pri takýchto stretnutiach museli učiť správať čo najtichšie, a nielen vtedy. Pri každom presune, na hríboch či zbieraní černíc a pod. Inak nenarazíte na žiadnu zver ani vtáčiu. Volavka, kormorán, kačica odlietajú už pri sotva viditeľnom alebo prudšom pohybe aj slabom zvuku. Preto sa pri týchto vodných vtákoch najlepšie osvedčilo pozorovanie z kanoe ale aj z hocakého rybárskeho člna, pramice a podobne. Toto bola výhoda vodákov, ktorí pri vyššom stave a prietoku ramien mali možnosť fotiť samozrejme pri absolútne pomalom pádlovaní a bez č'apotu. Dá sa ku vtákom dokonca v tichosti aj priplávať osobne, najmä ku kačkám s mláďatami s ovenčenou hlavou rákosím, ale nedoporučujem to kvôli komárom, a žabačincom a pod, ale hlavne k vôli neistému výsledku. *Tony Lovec.*

Keď narástli mladému supovi krídla a veľký zobák, rozhodol sa, že sa stane kráľom. Keďže na kráľa zvierat nemal, stačilo mu na začiatok stať sa kráľom supov. Zhromaždil okolo seba krdel' mladých supov, v ktorom sa ocitla aj jedna mladá supica. Teritóriom tohto krdľa boli Malé Karpaty, ale v rámci veľkých preletov zavítali do Nízkyh Tatier či Slovenského raja. Hoci bol kráľ supov menšieho vzrastu, mal o to väčšie ambície. Z titulu svojho postavenia v krdli sa z neho stal despotický, namyslený a arogantný vládca, ktorý nezniesol iný, ako vlastný názor na vec. Tak sa stalo, že po čase sa mu začal krdel' rozpadat' a zostal sám iba so svojou družkou supicou. Osamelý a na celý svet nahnevaný si začal stavať nové hniezdo na Kysuciach. Bolo tu dosť potravy, ale aj naivných zvieratiek, ktoré mu na jeho smelé plány skočili. Patril k nim aj jeden sup zo starého krdľa, ktorý bol ochotný pomáhať pri budovaní nového hniezda. Dostalo sa mu za to aj odmeny, kráľ ho vyhnal zo svojho paláca, ktorý mal iba pre seba a svoju družku. Tá však nebola zvyknutá na chladný sever a väčšinu času trávila na teplejšom juhu a na sever odlietala iba vtedy, keď kráľ rozkázal vyčistiť hniezdo, priniesť nejakú potravu a prečechrať mu perie. Osamelý supí kráľ dumal, čo s tým spraviť. Rozhodol sa prijať do krdľa pár neznámych supov, aby vytvoril dojem pevného a súdržného krdľa. Tento na naliehanie kráľa, ako väčšina definitívne vylúčil zo svojho kruhu posledného supa, ktorý sa nehodlal podrobiť supiemu kráľovi. Ten mu po rúskom noci odobral pôvodný atribút krdľa a tak sa stal definitívnym imperátorom vo svojom kráľovstve.

Poučenie: Aj pod bielym perím labute sa môže skrývať nenásytný sup. Najlepšie je nepozývať supa na hostiny, lebo je o ňom známe, že robí v prírode hrobára a jeho ďalším cieľom je pochovať trnavský tramping, o ktorom sa už neraz vyslovil, že ho tvoria obyčajní trnavskí kok.... Zabudol už sup, kde dostal krídla?

Bublína

Trojkráľový výšľap

Tak ako každý rok, prvú sobotu v roku, sa konal tradičný trampský Trojkráľový výšľap. Postupne sme sa schádzali medzi ôsmou a deviatou v krčme u Meszároša v Rači. Prišli aj kamaráti s Trnavy. Mnohých odradila zrejme zlá predpoveď počasia, Kamarátov sa zišlo o trochu menej ako po minulé roky. Kamarát Čika privítal prítomných a vydal organizačné pokyny. Okolo 09:10 sme vyrazili. Napriek predpovediam nakoniec nepršalo, naopak bolo teplo a nechýbala dobrá nálada. Pod Prostredným bola krátka fajčiarska prestávka.

Pokračovali smerom ku Kocmundovi, ďalej sa niektorí rozhodli ísť po asfaltke, niektorí pokračovali lesom k studničke. Na chodníku boli ešte zvyšky ľadu a snehu, my sme si s tým však poradili. Za studničkou sme pokračovali smerom k Horvátke a cestou pod Žabákom na osadný flek T.O. Game Farm. Zastavili sme sa pri symbolickom pamätníku zosnulých trampov a potom strmou cestou na Game Farm. Tam nás čakal tradične vynikajúci punč a výborný „slovenský hamburger“ - masťný chleba s cibuľou. Keď sme sa všetci zvitáli a občerstvili, kamarát Čika zvolal všetkých k ohňu. Pri trampskej hymne sme si uctili tramping a osadníkov z Game Farm, organizátorov tohto vydareného tradičného tramského výšľapu. Minútu ticha sme si pripomenuli zosnulých kamarátov.

T.O. Jicarilla po dvadsiatich rokoch plne odovzdala organizovanie tejto akcie T.O. Game Farm. Samozrejme, že nechýbalo spoločné fotenie a dobrá zábava pri gitare. Niektorí sa potom presunuli do klubu. Zapadnutý kút, kde nás privítal nový personál s novými dobrotami a zábava pokračovala do skorých ranných hodín.

Tradičný tramský Trojkráľový výšľap je organizovaný pre trampov a vítaný je, ale každý slušný človek. Organizátori by chceli požiadať trampov, ktorí privedú netrampov, aby ich poučili, ako sa správať pri Vlajke, pri ohni a pri minúte ticha za zosnulých kamarátov aby sa nestalo, že pri Vlajke posunkami upozorňujú niekoho, aby si dal dole pokrývku hlavy a dotyčný neborák vôbec netuší čo sa od neho očakáva ahoj

Zdroj AhojAhoj

Fašiangová sobota

V prvú tohtoročnú fašiangovú sobotu 12. januára sme sa vybrali na nenáročnú prechádzku na trase Zochova chata- Papiernička-Píla-Červený Kameň-Častá. Za pekného, jasného, ale mrazivého počasia sme sa autobusom vyviezli na Zošku, kde práve prebiehala tradičná fašiangová zabíjačka. My sme sa však nedali zlákať cholesterolovými bombami a pokračovali sme po žltej na Papierničku a ďalej na Pílu. Tu sme sa pred bránou do zvernice občerstvili s tým, že prvé pivo bude v taverne na Červenom kameni. Krátko sme pobudli na hradnom nádvorí, ale z dôvodu, že tu majú iba flaškové pivo, zamierili sme do Častej v nádeji, že si tu pivachtiví dôjdu na svoje. Krčma pri autobusovej zastávke bola, ale zatvorená, tak sme dorazili vlastné zásoby nápojov a zjedli Šokovi krabicu bonbónov čo mal odloženú pre vnúcatá. Chytili sme autobus o 14:00 hod. a vytúžené pivo a kofolu sme si dali v pizzerke za trnavskou stanicou. Takto využili fašiangovú sobotu : Šoko, Dufan, Mačeta, Froschka a Bublina.

Bublina

Tramské hnutí a valašsko-kloboucko *Jaroslav Šperling – Kejpr*

Věnováno kamarádkám a kamarádům -- dvanáste pokračovanie

POTLACHY KLOBUCKÝCH TRAMPŮ

Valašský tramping má jedno historické výročí, kterým je 3. a 4. červenec 1965, který se dá nazvat jeho renesancí. Na výzvu kamarádů ze Vsetína na Pulčinských skalách před chatou TO Dakota, se konalo setkání trampů po dvaceti letech. Setkání nebylo velké, možná na třicet lidí. Hned na to bylo další setkání ve Velkých Karlovicích v „Jezerném“ u osady Kamarád, ve dnech 11. a 12. 9. 1965. To už bylo větší a byli tam i vzdálenější kamarádi. Úspěšnost a kladná kritika na tyto ohně byla impulsem pro klobucké kamarády, aby něco udělali v Kloboukách. Výsledkem bylo, že dne 6. a 7. srpna 1966, kousek za chatou Shangri-la, se konal první potlach klobuckých trampů. Nejvíce byli zastoupeni kamarádi ze Vsetínských osad, pak z Přerova z T.O. Far West a klobučtí trampi – Zoro, Johny, Tom, Tajman, Džim, Smil a Nezmar. Ve dnech 29. a 30. 7. 1967 byl uspořádán druhý potlach. Byl významný tím, že se tam objevilo hodně trampů ze Slovenska a byla navázána nová přátelství i směrem do Čech. Tak vznikla nová tradice a ohně se pořádaly až do roku 2004.

Jezerné – Velké Karlovice r. 1965

Steve z T.O. Toulavé mládí - Vsetín s kamarády z Nového Jičína. Jezerné r. 1965

Z druhého potlachu klobuckých trampů r. 1967

KLOBUČTÍ TRAMPI A OCHRANA PŘÍRODY

Roku 1972 se na chatě Shangri-la uskutečnilo první setkání klobuckých trampů, aby projednali další společnou činnost. Výsledkem bylo ujednání pravidelného setkávání na chatách Shangri-la, Ptákovňa a Miranka. Dalším tématem, které zaměstnávalo a inspirovalo, bylo něco udělat pro přírodu. V pátek 25.10.1974 se sešli. Kamarád Kolečko (Jaroslav Jaroš) vyprávěl o organizaci ochrany přírody a krajiny pod názvem TIS, jíž byl členem. Z vyprávění vyplynulo, že z členství v TISu vzniká povinností dost, ale práva skoro žádná. Přesto se na dvacet trampů z osad Yukon, Solitery, Javorinka a Džim z Waldenu rozhodli do této organizace vstoupit. Chtěli tím také získat záštitu pro pořádání trampských potlachů. První schůze se konala v hospodářské škole za účasti všech členů. První aktivity, které se ujednaly byly – označení a zaevidování všech hodnotných stromů, vysazení nových stromů, akce studánky – obnova a vyčištění studánek a další. Hlavní lokalitou ochrannářských aktivit bylo území zvané Javorůvky a to proto, že se tam nachází nejvíce trampských chat a dále, že je to místo ochrannářsky velmi zajímavé. Po určité době byl TIS státní mocí zrušen. Ochrannářské aktivity převzala nově vzniklá organizace Českého svazu ochránců přírody s pozdějším názvem KOSENKA /Karpatské ochrannářské sdružení ekologů, nepolitiků, křesťanů, altruistů/ v čele s kamarádem Budulínkem – Mirkem Janíkem (r.1980). Hodně trampů z obavy z přílišné návaznosti na stát a ztráty nezávislosti a svobody do svazu už nevstupuje. Z původní sestavy zůstává Budulínek, Mýval, Kolečko, Džim a Čochtan. Přibývá Červík. Na určitou dobu pak Tarzan, Čajda, Malý Tom a Plexa.

Devátý oheň klobuckých trampů r. 1975

- 1) Budulínek s mladými ochránci přírody r. 1984
- 2) Sazení javorů na Javorůvkách k příležitosti založení Tisu r. 1976, horní řada zleva: Kolečko, Sandy, Goya, Smil, Džim a Wikky, dolní řada: Budulínek, Franky, Ohnivák a Ted
- 3) Pavel Masař z Poteče zvaný Kutl - objevitel Tořiče čmelákovitého na Bílých potokách. Javorůvky r. 1999
- 4) Kosení na Javorůvkách r. 1999, v popředí Milan Maček a Tarzan

Trokráľový výšľap 2013

© Jašter

Fašiangová sobota

© Vydalo: Regionálne tramské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia.
Spolupracovali kamaráti : Gula, Rendy, Lewis, Tony Lovec, Kejpr, Bublina a ďalší.
Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 13.2.2013.

kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com